

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 24/2011-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. januára 2011 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. D. B., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd postupom a rozhodnutiami Okresného súdu Bratislava II č. k. 50 C 36/2008-43 z 12. mája 2008, č. k. 50 C 36/2008-64 z 26. novembra 2008, č. k. 50 C 36/2008-112 z 10. septembra 2009, č. k. 50 C 36/2008-155 zo 7. septembra 2010 a uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 Co 330/2008-83 z 30. januára 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť MUDr. D. B. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. septembra 2010 doručená sťažnosť MUDr. D. B., B. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a rozhodnutiami Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) č. k. 50 C 36/2008-43 z 12. mája 2008, č. k. 50 C 36/2008-64 z 26. novembra 2008, č. k. 50 C 36/2008-112 z 10. septembra 2009, č. k. 50 C 36/2008-155 zo 17. septembra 2010 a uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 Co 330/2008-83 z 30. januára 2009.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ na okresnom súde podal žalobu o náhradu škody. V čase podania sťažnosti ústavnému súdu o tejto žalobe ešte nebolo rozhodnuté, preto namieta neodôvodnené prietahy v konaní s tvrdením, že postup tohto súdu je neprimerane zdĺhavý. Okrem toho namietal aj nesprávne rozhodnutia tohto súdu vo veci s odôvodnením, že nebol dôvod na odmietnutie jeho žiadosti o oslobodenie od platenia súdnych poplatkov, pretože bol daný dôvod, aby nebol zaviazaný ich platiť, čo preukázal príslušnými dokladmi, pričom namietal aj to, že súd nevykonal dokazovanie v takom rozsahu, ako to požadoval. Na základe toho žiadal, aby ústavný súd vo veci vydal tento nález:

„Okresný súd Bratislava II porušuje základné práva D. B. garantované čl. 48 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods.1 Dohovoru - právo na spravodlivé súdne konanie.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie 50C/36/2008-43 Okresného súdu Bratislava II zo dňa 12.05.2008, uznesenie 50C/36/2008-64 OS BA II z dňa 26.11.2008, uznesenie 2 Co/330/08-83 KS BA z dňa 30.01.2009, uznesenie 50C/36/2008-112 OS BA II z dňa 10.09.2009, uznesenie OS BA II 50C/36/2008-155 z dňa 07.09.2010, ako rozhodnutia protizákonné.

Ústavný súd Slovenskej republiky prikazuje Okresnému súdu Bratislava II vo veci 50C/36/2008 bezodkladne konať, zabezpečiť dôkazy, zabezpečiť výpovede svedkov a vyšetrovacie spisy, zabezpečiť spravodlivé súdne konanie.

Okresný súd Bratislava II je povinný zaplatiť D. B. satisfakciu vo výške 300.000 Eur v lehote 15 dní od dňa právoplatnosti Nálezu Ústavného súdu.

V prípade omeškania je Okresný súd Bratislava II povinný zaplatiť úroky z omeškania vo výške 100 Eur za každý deň omeškania až do zaplatenia satisfakcie.

Ústavný súd zbavuje sudkyňu JUDr. I. D. sudcovskej imunity a podáva trestné oznámenia Generálnej prokuratúre SR za páchanie trestnej činnosti sudkyňou a to podľa

§ 326 Tr. z. zneužívanie právomoci verejného činiteľa ods.1 písm. a) b) c) ods. 3 písm. c) a podľa § 344 ods. 2 Tr. z. marenie spravodlivosti.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, čo dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že

- okresný súd vo veciach vydal nesprávne rozhodnutia,
- okresný súd nekoná vo veci, čím spôsobuje zbytočné preťahy,
- ústavný súd má dať podnet na trestné stíhanie sudkyne tohto súdu.

A. Podľa § 53 ods. 3 prvej vety zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia, opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu.

Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. II. ÚS 29/02, III. ÚS 62/02), pretože jednou zo zákonných podmienok na prijatie sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v zákonom ustanovenej lehote v zmysle § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Z obsahu samotnej sťažnosti, ako aj z pripojeného spisu okresného súdu ústavný súd zistil, že rozhodnutie uvedeného súdu č. k. 50 C 36/2008-43 z 12. mája 2008 bolo sťažovateľovi doručené 19. júna 2008, rozhodnutie č. k. 50 C 36/2008-64 z 26. novembra 2008 bolo sťažovateľovi doručené 11. decembra 2008 a rozhodnutie č. k. 50 C 36/2008-112 z 10. januára 2008 bolo sťažovateľovi doručené 28. septembra 2009. Rozhodnutie krajského súdu č. k. 2 Co 330/2008-83 z 30. januára 2009 bolo sťažovateľovi doručené 19. februára 2009.

Sťažovateľ proti týmto rozhodnutiam doručil sťažnosť ústavnému súdu 13. septembra 2010, ochrany svojich základných práv sa preto zjavne domáhal až po uplynutí lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Z týchto dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľa proti uvedeným rozhodnutiam označených súdov odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

B. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov...

Sťažovateľ tvrdí, že v jeho veci okresný súd nekoná dostatočne efektívne a pružne a tak dochádza k zbytočným priet'ahom v konaní.

Ústavný súd z obsahu spisu okresného súdu zistil, že v merite veci bolo konanie zastavené rozhodnutím č. k. 50 C 36/2008-64 z 26. novembra 2008 pre nezaplatenie

súdneho poplatku. Krajský súd toto rozhodnutie v dôsledku odvolania sťažovateľa potvrdil v celom rozsahu rozhodnutím č. k. 2 Co 330/2009-83 z 30. januára 2009.

Toto rozhodnutie napadol sťažovateľ dovolaním, preto okresný súd vykonával úkony súvisiace s predložením veci Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“). Vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku, sťažovateľ žiadal o bezplatné ustanovenie advokáta na konanie o dovolaní, čo však okresným súdom rozhodnutím č. k. 50 C 36/2008-112 z 10. septembra 2009 bolo okresným súdom odmietnuté. Toto rozhodnutie sa stalo právoplatným, preto okresný súd rozhodnutím č. k. 50 C 36/2008-55 vyzval sťažovateľa na odstránenie nedostatku právneho zastúpenia. Uvedené rozhodnutie napadol sťažovateľ na ústavnom súde s tvrdením, že ním došlo k porušeniu jeho základných práv.

Najvyšší súd o dovolaní rozhodol uznesením sp. zn. 2 Cdo 225/2010 z 28. októbra 2010 tak, že konanie vo veci zastavil.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prierahov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie označeného práva trvalo (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02). Ak v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, už nedochádza k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) bez ohľadu na to, z akých dôvodov skončilo toto porušovanie (II. ÚS 139/02).

Ako je uvedené v bode A tohto rozhodnutia, ostatné rozhodnutie okresného súdu vo veci samej, ktorým bolo konanie vo veci zastavené, bolo vydané pod sp. zn. 50 C 330/2008 30. januára 2009. Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľ podal sťažnosť na ústavnom súde v čase, keď už nedochádzalo okresným súdom k porušovaniu jeho základných práv v konaní o veci samej. Z toho dôvodu túto časť sťažnosti ústavný súd odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

C. Sťažovateľ napadol sťažnosťou aj rozhodnutie okresného súdu č. k. 50 C 330/2008-155 zo 7. septembra 2010. Týmto rozhodnutím súd vyzval sťažovateľa podľa § 43 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, aby v lehote 15 dní označil právneho zástupcu na zastupovanie v dovolacom konaní. Okrem toho, že najvyšší súd už rozhodol o tejto veci, ako je uvedené v bode B tohto rozhodnutia, ústavný súd uvádza, že nie je oprávnený posudzovať zákonnosť rozhodnutia, proti ktorému bola ústavná sťažnosť podaná. Jeho úlohou je zistenie, či napadnutým rozhodnutím bolo porušené základné právo. Ústavný súd preto považoval za potrebné zaoberať sa nie zákonnou argumentáciou, ktorou bola odôvodňovaná opodstatnenosť ústavnej sťažnosti, ale iba jej ústavnoprávnymi aspektmi (I. ÚS 59/97). Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatoval, že okresný súd napadnutým rozhodnutím neporušil ústavné právo sťažovateľa, preto v tomto smere jeho sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

D. Ústavný súd nemá v právomoci podávať návrhy na trestné, resp. disciplinárne stíhanie sudcov, resp. iných verejných činiteľov. Jeho právomoc je daná ústavou a zákonom o ústavnom súde. Medzi tieto právomoci nepatrí „zbaviť sudkyňu JUDr. I. D. sudcovskej imunity a podať trestné oznámenie...“. V tomto smere ústavný súd odmietol sťažnosť pre nedostatok právomoci podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Nad rámec ústavný súd uvádza, že sťažnosť mohol odmietnuť aj z dôvodov nesplnenia zákonných náležitostí spočívajúci v hrubom, vulgárnom a neetickom chovaní sa sťažovateľa, čo vyplynulo z obsahu jeho podaní na okresný súd, ako aj na krajský súd.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. januára 2011